

egne Børn, naar de komme hjem fra Skolen midt paa Eftermiddagen, efter at have siddet der 5—6 Timer, gerne spørge deres Moder: Hvad have I spist til Middag i Dag? Og er det saa ikke noget, de sætte særlig Pris paa, bede de sig fritagne og faa i Stedet for den varme Mad en Mellemmad til en Kop Kaffe eller Mælk, hvad det nu kan være. Saaledes tror jeg, det gaar med de fleste Børn. Hvis man altsaa kan dømme efter Børnenes Smag, og hvis det skal have Betydning, tror jeg, man overdriver den Vægt, der lægges paa varm Mad.

Jeg mener ikke, at det er en Grund til, at Forældrene ikke skulde give Børnene varm Mad, og, som jeg sagde, jeg tror, at det er lige saa billigt, om ikke billigere, end at forsyne dem med Smørrebrød og hvad dertil hører. Det er nok muligt, at der i Byerne kan være andre Forhold end paa Landet. Vi have jo set af de statistiske Oplysninger, at der efter Autoriteternes Mening findes en Del flere Børn i Byerne, som ikke faa tilstrækkelig varm Mad, og derfor have vi principielt ikke haft noget mod det forelagte Forslags § 1, som bestemmer, at naar der ydes gratis Bespisning, skal det ikke betragtes som Fattighjælp eller have dennes Følger for Forældrene eller Børnene. Vi se nok, at der i Kjøbenhavn procentvis er adskillig flere Børn, der ikke faa varm Mad eller højst kun faa det 3 Gange om Ugen, men det er jo tillige oplyst, at der er raadet Bod paa denne Mangel, thi efter de samme Oplysninger er der i Kjøbenhavn bispist mellem 7 og 8,000 Børn ved Foranstaltning af Foreningen til Friskolebørns Bespisning, og da det omtrent er det Tal, som efter de samme Oplysninger af Autoriteterne findes i Rubrikken for de ubemidlede, tror jeg, at der for største Delen er Mangelen allerede afhjulpen for Kjøbenhavns Vedkommende. For Købstæderne har man ikke opgivet Tallene paa de Børn, der faa gratis Bespisning. Det er kun bemærket, at de faa det i en hel Del af Byerne, men det er ikke sagt, hvor mange der faa det. Det er imidlertid ogsaa for Købstædernes Vedkommende et Mindretal i Forhold til Antallet i Kjøbenhavn. I alle Landets Købstæder er der 8—900 Børn eller godt 1 pCt., som efter Autoriteternes Mening slet ikke faa varm Mad i Ugens Løb. Principielt have vi som sagt intet imod, at Kommunerne faa Lov til at yde disse Bidrag, uden at det har nogen som helst Karakter af Fattighjælp, jeg er kun lidt betænkelig ved den sidste Bemærkning i

Paragraffen, at Bidragene skulle opføres paa Skolevæsenets Konto. Er det nemlig Meningen dermed, at Børnenes Bespisning skal betragtes som en ren Skolesag, ser jeg ikke, hvorledes man vil komme til, hvad der var Meningen fra Begyndelsen, at det kun er de fattige Børn, der skulle bispises, for saa skulde de alle bispises uden Hensyn til, om de ere fattige eller rige. Man ser derfor ogsaa af Oplysningerne, at adskillige af Kommunerne under den Rubrik, hvor der spørges, hvor mange de mene, der skulde have Del i gratis Bespisning, have skrevet alle eller ingen, idet de mene, at det er vanskeligt at skelne mellem, hvem der skal bispises gratis, og hvem der skal betale. Men jeg tror, at skulde vi indføre en Bespisning af alle, vil det medføre saa store Udgifter, at det langt fra staar i Forhold til den Gavn, det kan gøre — hvad vistnok de fleste ville indrømme for Landets Vedkommende — og at man kunde hjælpe meget bedre paa anden Maade ved at støtte dem, der have Trang dertil, end ved at gaa den kostbare Vej, at indføre almindelig Skolebespisning.

Det er imidlertid nærmest til § 2, at vort Ændringsforslag sigter, fordi vi af principielle Grunde ere imod, at Sagen ordnes som en kommunal Sag. Er der Trang til Stede til en saadan Foranstaltning, er det bedst og billigst, at den udføres ad privat Vej. Vi have intet imod — og det vil Lovforslaget ogsaa komme til at lyde paa, selv om vort Ændringsforslag vedtages — at Kommunerne skulde have Ret til ogsaa uden Amdtsraadets Samtykke at yde Bidrag til Foranstaltninger ad privat Vej for at afhjælpe en mulig Trang paa dette Omraade, men det, vi ere imod, er, at det skal stilles frem, som en almindelig kommunal Sag, at det direkte eller indirekte gøres til Pligt for Kommunerne rundt omkring at oprette en saadan Bespisning for Kommunens Regning. Vi tro, at det vil være alt for kostbart i Forhold til den Gavn, det vil gøre. Derfor mene vi, at Bestemmelsen skal gaa ud paa, at Kommunerne faa Lov til at yde Bidrag til private Foranstaltninger i denne Retning. Men bliver der Spørgsmaal om for Kommunernes Regning at iværksætte en saadan meget kostbar Foranstaltning, er der intet i Vejen for, at Amdtsraadets Samtykke kan indhentes i et saadant Tilfælde, og jeg tror, at hvis der indtræder et saadant Tilfælde, hvad jeg tvivler om, saa vil Amdtsraadet ikke nægte Samtykke dertil. Mig bevidst findes der ikke en